

1

Als het ook maar in enig opzicht fysiek mogelijk zou zijn, had Ilse Svann kunnen zweren dat haar zenuwstelsel met de blaas van de hond was verbonden.

Ze werd onchristelijk vroeg wakker, ging abrupt recht op in bed zitten en zwaaide haar benen soepel op de kelim naast het bed. Iemand van haar leeftijd zou daar over mogen opscheppen. Opschepperij was Ilse Svann echter vreemd; ze constateerde slechts dat ze in het donker klaarwakker op de rand van haar bed zat en met haar voeten naar haar sloffen tastte, toen haar hond begon te piepen. Ze moest eruit.

Mensen zeiden weleens dat hondenbezitters na verloop van tijd op hun dieren gingen lijken. Ilse streek met een lichte handbeweging over haar sneeuw witte pagekapsel, knipte het bedlampje aan en keek neer op de hangoren in de donkerbruine, gekrulde vacht van haar hond. Uiterlijk konden ze nauwelijks meer van elkaar verschillen, maar ze liet zich gewillig dicteren door het innerlijk van haar hond.

‘Ja, ja, ik kom,’ zei ze terwijl ze een kortstondige druk op haar borst voelde. Een voorschot op verdriet. Op een dag zou ze ook deze hond verliezen.

Ilse deed het gordijn op een kier open en keek naar buiten. Het jaar 2020 was zes dagen oud en het nieuwe decennium was tot nu toe een grijze en regenachtige aangelegenheid geweest. Volgens de weersvoorspellingen zou het deze maandag niet anders zijn, maar dat viel nog niet goed te zeggen. Het was nog maar 04.53 uur en buiten in de Østerbrogade was het aardedonker.

Voor Ilse haar Ecco-laarzen en haar olijfgroene thermopak aan had, stond Bella al bij de deur. Het was een gewatteerd pak, een beetje breedgeschouderd, in de haven van Esbjerg zou die vast niet veel meer dan driehonderd kronen kosten. Ilse had er in een winkeltje in Østerbro echter vier keer zoveel voor gegeven. Een

‘visserspak’ had de winkelier het genoemd. Toen ze de winkel met haar thermopak was uit gelopen, had ze zich helemaal bij de tijd gevoeld, tot bleek dat bijna iedere vrouw in Østerbro inmiddels in een vergelijkbaar visserspak door het stadsdeel struinde.

Erg handig was het pak wel. Praktisch. In september had ze Bella in alleen een katoenen slipje onder het thermopak kunnen uitlaten. Ze gniffelde toen ze eraan terugdacht. Achteraf was het een van de hoogtepunten van de maand geweest.

Op deze tijd van de dag kwamen Bella en zij op straat alleen onflatteuze figuren onder invloed tegen. Dronkenlappen en mensen die ze, als ze privé in klein gezelschap verkeerde, als ‘het nieuwe proletariaat’ waagde te beschrijven. De buitenlanders. De vreemdelingen. De bruinen.

Toegegeven, een zeker aantal gastarbeiders was zonder meer noodzakelijk. Denen waren in de loop van de tijd een verdomd lui volk geworden. Anders dan Ilse die, nu ze na 32 jaar op de boekhouding van Mærsk gepensioneerd was, nog vrolijk twee dagen in de week naar kerkhof Hellerup fietste om daar de boekhouding van het kerkhof te doen.

Niet dat ze er veel mee verdiende. Die aansporing om zich extra in te zetten was door de ene na de andere rode regering allang weggehaald. In het huidige Denemarken zou je haast wel gek zijn, als je na je pensioen nog een vinger uitstak. Maar Ilse hield van het gevoel... Nee, als alleenstaande, kinderloze vrouw móést ze het gevoel hebben dat ze nuttig was. Voor iemand. Al was het alleen maar voor A.P. Møller van rederij Mærsk. Ze was er trots op haar leven lang voor hem gewerkt te hebben; nu lag hij begraven op het kerkhof aan de Bernstorffsvej. Hij had doorgewerkt tot hij negentig was, ze liep nooit zonder een eerbiedig knikje langs zijn graf.

Denen haalden echter niet langer voldoening uit vroeg opstaan, aan de slag gaan en je eigen geld verdienen en dus stroomde het land vol met bruine mensen, die in het schemerdonker de taken op zich namen, waar steeds minder Denen zich nog toe wilden verlagen: kranten rondbrengen, vuilnis ophalen of schoonmaken in het Rijksziekenhuis een paar honderd meter verderop aan de Blegdamsvej.

Ilse had op zich niets tegen die mensen. Je kon het immers niemand kwalijk nemen dat ze voor oorlog en verwoesting wegvluchtten, waar ze geen ander alternatief hadden dan hun kinderen te zien doodgaan in een regen van bommen en kapotgeschoten stukken muur. Ze gaf altijd geld aan de jaarlijkse inzameling voor Afrika, aan het Rode Kruis, Unicef en hoe ze ook allemaal heetten. Maar ze zag eerlijk gezegd het liefst dat het geld werd gebruikt om dáár te hulp te schieten, daar waar deze mensen vandaan kwamen. Op dat punt waren zij en een meerderheid van de Denen het met elkaar eens, had ze onlangs in de krant *Morgenavisen* gelezen.

Op een zomerse dag een paar jaar geleden had ze net als alle andere televisiekijkende Denen grote groepen vluchtelingen zien aankomen in de havenstad Rødby, waarna ze een ongereguleerde wandeling over de snelweg noordwaarts Denemarken in waren begonnen. Ze zei het niet vaak hardop want ze wilde niet met gewone racisten over een kam worden geschoren, maar ze had weinig op met de donkere mannen met hun lege blikken en opgewonden gebaren. Ook niet met de jonge Afrikanen, die de verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van hun thuisland zouden moeten nemen in plaats van hier in het noorden hun geluk te zoeken. En dan die onderdrukte vrouwen in hun wapperende gewaden met veel te veel kinderen aan hun rokken – ja, nu werd Ilse misschien een beetje grof – die zagen er ronduit ‘on-Deens’ uit.

Ilse wist nog hoe de vrouwen van haar generatie hadden gevochten om een behoorlijk salaris op de arbeidsmarkt te kunnen verdienen. Op een door mannen gedomineerde arbeidsplek als Mærsk was gelijkheid op geen enkele manier vanzelfsprekend geweest. Maar langzamerhand was dat wel zo geworden en ze vond niet dat de Deense samenleving dat mocht opgeven. Nog geen seconde. Ze wende er nooit aan om in de straten van Kopenhagen een bedekte vrouw te zien.

Maar die arme kinderen wilde ze met heel haar hart helpen. Ze zagen er betoverend uit, het leren van de taal ging hen gemakkelijk af. Als die kinderen in de juiste omgeving kwamen en op tijd in aanraking met de Deense waarden, kon hun wat haar betreft best een plek in Denemarken worden aangeboden.

Hun ouders daarentegen... Ja, het was natuurlijk een dilemma, maar hier moest je toch voor alles rekening houden met Denemarken, de Denen en die onschuldige kinderen. Als immigrantegezinnen het niet voor elkaar kregen naar Deense waarden te leven, dan moesten hun kinderen als puntje bij paaltje kwam bij hen worden weggehaald. Gewoon bij hen worden weg geadopteerd. Want het ging natuurlijk om het belang van de kinderen, maar tenslotte ging het ook om de bindende kracht van het land zelf, zoals hun geweldige minister-president Troels Mejdning het vorige week in zijn nieuwjaarspeech had gezegd.

Je moest op tijd zijn. Zoals wijlen A.P. Møller het eens had gezegd: 'Geen verlies dat we met tijdige zorg en aandacht kunnen vermijden, zal ons treffen.' Daar was Ilse het hartgrondig mee eens. Op alle gebieden van het leven.

Ilse Svann riep Bella bij zich en stak daarna de Østerbrogade over naar het plein Trianglen. Zo vroeg in de ochtend hield ze de hond in de lege straten niet aan de lijn. De hond kwam, goed opgevoed als ze was, altijd bij haar eerste fluitje.

Normaal gesproken zou ze nu schuin over de bouwplaats die het plein bij het Trianglen metrostation nog steeds was het Fælledpark in lopen naar de hondenuitlaatplaats, maar het was nog te donker en het zag er ook niet veilig uit. Het park lag bezaaid met plastic bierglazen en andere rotzooi, ze zag een eenzame herenhandschoen, een verloren ov-kaart en verfrommelde servetjes van de 7-Eleven-kiosk – zekere tekens dat er gisteravond een concert in het voetbalstadion Parken, dat naast het Fælledpark lag, was geweest. Dus liep Ilse verder langs de Blegdamsvej. Achter de op een piramide lijkende aanbouw aan het hoofdkwartier van het Rode Kruis dat een paar honderd meter verderop lag, was nog een stukje grasveld waar Bella ongestoord haar behoefte kon doen.

'Bella!' commandeerde ze. Een beetje geïrriteerd. Wat was dit nu? Bella was ervandoor gegaan. Ze moest werkelijk hoge nood hebben. Ilse ging sneller lopen. Ze kon de hond in het donker niet meer zien.

'Bella, waar ben je?' riep ze met toenemende ongerustheid, terwijl ze zich langs het gebouw met de hoge, smalle ramen haastte.

'Bella, kom bij het vrouwtje... Hoor je me?' probeerde ze op-

nieuw. Ze keek om zich heen. Alle schuin gemarkeerde parkeerplaatsen voor het Rode Kruis waren bezet. Er was geen goed zicht op de straat en het trottoir.

‘Bella!’ Nee, dat klonk te schel. In plaats daarvan probeerde ze met een lage, verwijtende stem Bella’s goed ontwikkelde schaamtegevoel aan te spreken: ‘Fóéi toch, Bella, nu wordt het vrouwtje boos! Hier!’ riep ze, terwijl ze nog niet wist in welke richting ze moest roepen. ‘Kom Bella, dan krijg je een koekje,’ probeerde ze toen in de zak van haar thermopak tastend. Als ze er nu nog maar een had. Ja, daar, helemaal onder in haar zak, een vettig, naar bouillon ruikend brokje.

Ze keek op naar het Rode Kruis-gebouw. Ze wist dat de nieuwe aanbouw aan de Blegdamsvej een hoog auditorium en vergaderzalen voor de vrijwilligers van de organisatie bevatte. Van de buitenkant leek de gevel echter nog het meest op een tribune van gele bakstenen onderbroken door een uitsparing, waarin zich de met een balustrade omrande hoofdingang bevond. Het geheel was een gul geschenk van het A.P. Møller Fonds, wist ze – daarom stond ze er in beginsel positief tegenover wanneer ze er langsleiep. Maar mooi was het niet.

Toen kwam Bella tevoorschijn. Met veel rumoer kwam de hond vrolijk uit de diepe opening aanzetten. Onderweg naar Ilse liet ze natte pootafdrukken op het trottoir achter, toen bedacht ze zich en verdween weer naar de hoofdingang.

‘Bel-la!’

Ilse liep boos stampend achter haar hond aan. Bella ging er anders nooit op deze manier vandoor.

Bij de toegangsdeur vond ze haar hond met haar snuit en voorpoten tussen een aantal donkere vlekken op de tegels. De hond keek haar vrolijk aan terwijl ze verrukt stond te snuffelen. Om haar snuit zat een kleverige massa.

Verbaasd keek Ilse omhoog, waarna ze haar hand voor de mond sloeg. Over de balustrade en het logo van het Rode Kruis boven de toegangsdeur hing de bron van de bloedspetters: een gedrongen, corpulente man. Hij was met een nylon touw rond zijn borst en onder zijn armen vastgeknoopt. Om zijn nek zat een strak aangetrokken stropdas, waardoor zijn voorovergebogen hoofd blauw

en opgezwollen was. Zijn armen waren gespreid aan de balustrade vastgebonden. De man zag eruit als iemand die was verstijfd in zijn erbarmelijke poging om op eigen kracht te vliegen. Zijn benen hingen slap en levenloos omlaag en eindigden in een paar onflatteuze mocassins met een kwastje, registreerde Ilse. Ze had oudere mannen die een soort schoeisel à la Hugh Hefner droegen nooit goed begrepen. Je kon immers – zoals hier het geval was – riskeren dat je er dood in werd aangetroffen.

Want dood was hij. Dood en gekruisigd als Jezus, die voor de zonden van de mensheid is gestorven.

Ook deze man – deze Jezus van de Blegdamsvej – was joods, dacht Ilse. Maar voor welke zonden ben je gestraft? Voor je eigen? Die van ons?

Ze sloeg haar blik neer, besepte het tactloze cynisme van haar gedachten. Het moest de shock zijn, zou ze later aan zichzelf uitleggen. Want ze wás gechoqueerd. En radeloos. Het drong tot haar door dat degene die hierachter zat... achter deze beestachtige vunzigheid... nog in de buurt kon zijn. Haar op dit moment kon staan te bespieden. Ze kon de hete adem van het kwaad haast in haar nek voelen en ze tastte in haar zakken naar haar mobiele telefoon tot ze zich realiseerde dat die thuis lag.

Ze had de dode onmiddellijk herkend. Iedere Deen die ook maar enigszins het debat in de samenleving volgde, zou hem herkend hebben, ook al zag hij er verschrikkelijk uit zoals hij daar in zijn kostuum en met zijn behaarde, bloedige pens ontbloot te kijk hing.

Ilse stond als versteend tot ze een duwtje tegen haar knie voelde dat haar naar beneden deed kijken. Bella zag er vies, vrolijk en opgelucht uit. Bevrijd van iets. Ze had een volkomen ronde drol onder de dode man gelegd.

Ilse knikte.

‘Ja, Bella. We gaan naar huis.’

2

Maria kreeg geen lucht.

Met haar verstand wist ze precies wat er nu zou gebeuren. Als ze haar hoofd niet boven water kreeg, zouden haar hersenen en longen al gauw zo wanhopig om lucht schreeuwen dat paniek de overhand zou krijgen. Ze zou haar mond openen, water doorslikken, wat tot een hoestreflex zou leiden en zou resulteren in nog meer water doorslikken. Het was een kwestie van een paar seconden voor ze het bewustzijn verloor. Van een paar minuten voor ze dood zou zijn.

Ze deed haar ogen open. Het begon onmiddellijk te prikken. Ze dacht het blauwwitte, opgezwollen gezicht van haar vader voor zich in het water te zien drijven en ze sloeg driftig met haar armen. Ze trof iets hards. Probeerde het te pakken te krijgen, sloeg een paar keer in het niets, trof het toen nog een keer en deze keer greep ze het beet.

Naar bóven Maria, naar bóven.

Maria Just brak door het wateroppervlak heen terwijl ze gulzig naar adem hapte en de volle baard van haar zwemleraar in een vaste greep had.

‘Laat los, verdomme!’ brulde hij terwijl hij haar stevig bij haar pols beetpakte en haar hielp op haar benen te gaan staan. ‘Ga rechtop staan! Sta stil. Het is hier niet diep. Oké?!’

Hoestend knikte Maria, terwijl ze met haar natte handen probeerde het chloorwater en de schaamte uit haar ogen te wrijven.

De zwemleraar voelde onder zijn neus, keek naar zijn hand en kneep toen met zijn vingers in de rug van zijn neus.

‘Ik geloof warempel dat je me een bloedneus hebt gestompt,’ zei hij op zo’n verwijtende toon dat het Maria provoceerde. Thomas Jæger maakte op zijn website nota bene reclame met dat hij ‘iedereen kon leren zwemmen,’ terwijl Maria hem vanaf het aller-

eerste moment had gewaarschuwd dat ze een hopeloos geval was. Ze was niet iedereen. Ze had haar bonzende hart echter nog niet weer onder controle en ze voelde er evenmin iets voor om dit nieuwe jaar alweer op jacht te moeten naar een zwemleraar, die in het begin geduldig zou zijn, daarna geprikkeld en het ten slotte zou opgeven. Dat was te duur en te vernederend. Dus verbeet ze zich.

‘Sorry, dat was echt niet mijn bedoeling. Ik was helemaal vergeten wat je me gezegd had te doen.’

‘Ik had je immers vast. Als je niet op me vertrouwt, weet ik niet goed hoe ik...’ begon hij, maar onderbrak zichzelf. ‘Mm, weet je, laten we er voor vandaag mee ophouden. Als er nog meer bloed in het water komt, moet het hele bad worden gesloten. Hygiënevoorschriften, ach, je kent het wel,’ zei hij omhoogwijzend alsof de genoemde regels van een hogere macht kwamen. Met zijn andere hand hield hij nog steeds zijn neus vast, zijn nek was achterover gebogen en hij leek ondanks zijn imposante V-vormige bovenlichaam nog het meest op een gewond dier.

‘Tuurlijk, oké. Dan zien we elkaar hoop ik maandag weer. Nogmaals sorry,’ zei Maria terwijl ze zich bijna kruipend stapje voor stapje zijdelings naar de rand van het bassin bewoog. Met een vaste greep om de stalen leuning bewoog ze zich door het chloorwater dat tot haar buik kwam naar de trap en uit het water. Thomas Jæger keek haar en haar getrainde hardloopbenen in de regel met een hongerige blik na wanneer het uur om was. Daar was hij nu definitief van genezen, dacht Maria over haar schouder terugkijkend. Haar zwemleraar had zich naar het andere eind van het zwembad begeven en werd nu behandeld door een vrouwelijke badmeester met een EHBO-koffer en een moederlijke blik.

Als je het van de zonnige kant wilde bekijken was dit de eerste keer dat ze een man met fysiek geweld had afgeschrikt. Normaal gesproken had ze dat niet eens nodig.

Pas toen ze onder de douche stond ging Maria’s polsslag terug naar normaal. Shit, man. Ze had een plechtige afspraak met zichzelf dat 2020 het jaar zou zijn dat ze leerde zwemmen. Voor een moderne, hoogopgeleide, sportieve en over het algemeen capabele

31-jarige vrouw, die ook nog eens aan de kust van de Noordzee was opgegroeid, was het absoluut gênant niet te kunnen zwemmen.

Nu hoopte ze maar dat haar zwemleraar Thomas de uppercut van vandaag niet persoonlijk opvatte en zou weigeren haar verder les te geven. In dat geval had ze hem ook wel iets harder kunnen treffen.

Ze onderdrukte een giechel, maar moest toen denken aan de psycholoog die ze tijdens haar middelbare schooltijd op vaste tijden had bezocht. Birthe W. Poulsen had tijdens alle sessies dezelfde beige trui met rolkraag gedragen en dezelfde blik van lichte afkeuring op haar gezicht gehad. Dergelijke sarcastische opmerkingen had ze onder het kopje ‘Maria’s *coping mechanism*’ gerubriceerd. Ze was van mening dat Maria na het ongeluk haar echte gevoelens achter een barrière van ironie had verstopt, waar noch Maria zelf, noch iemand anders doorheen kon breken.

De psycholoog had ongetwijfeld gelijk gehad. Maar toen wist Maria niet wat haar ‘echte gevoelens’ waren. En dat wist ze nog steeds niet.

Na twintig effectieve seconden onder de koude douche wikkelde ze zich in een handdoek en liep naar haar garderobekast in het bijna uitgestorven kleedhok. Ze hield van de oude zwemhal met zijn gewelfde plafond dat haast net zo hoog was als haar angst voor het water diep. Hij was in 1930 door minister-president Stauning samen met koning Christian X ingewijd, toen als het eerste openbare zwembad van Denemarken. Zulke lexicale feiten werden haast automatisch door historica Maria opgeslagen. ‘De koningin van niet ter zake doende info,’ zo had haar grote broer Mads haar in de kerstvakantie plagend betiteld toen ze een partijtje Triviant deden. Maria had zoals altijd soeverein gewonnen en het spel was zoals altijd in een goedmoedig gebekvecht geëindigd.

‘Laat Mads nu ook eens aan de beurt komen!’ had haar moeder haar vanaf de bank toegebeten.

‘Ja, zo werkt het spel dus niet!’ had Maria geantwoord. Op iets te snauwende toon. Maar haar moeder hield altijd Mads de hand boven het hoofd. Mads, die in Thorup Strand was gebleven. Mads, die net als zijn vader visser was geworden. Mads, die was getrouwd en twee betoverende kinderen had gekregen. Mads, die

op loopafstand van hun ouderlijk huis zelf een huis had gebouwd en altijd aan kwam rennen wanneer hun moeder hulp nodig had. Mads, die niets verkeerd kon doen. Maria, daarentegen...

Maria toetste de code van de garderobekast in.

2-3-0-3. 23 maart. De verjaardag van haar vader.

Als een hacker zich voor haar zou gaan interesseren, voor haar niet-bestaande vermogen of haar niet-bestaande liefdesleven, dan zou ze geen partij voor hem zijn. Ze gebruikte 2-3-0-3 voor bijna alles – haar mobieltje, het kettingslot van haar fiets, de bibliotheek en het slot van haar zolderetage. Niet alleen de toegangsdeur tot het Politieuseum, maar ook de pc op haar werk opende ze met 2-3-0-3. Ja, wat dit betreft, was ze net zo stom bezig als degenen die ‘iloveu’, ‘1234’ of ‘wachtwoord’ als toegangscode gebruikten. Maria wist best dat je niet voor alles en iedereen dezelfde code moest gebruiken, maar dat interesseerde haar niet.

23-03. De verjaardag van haar vader en de dag van zijn overlijden.

Als eerste viste ze haar horloge uit de garderobekast. Shit. Het was al 08.20 uur. In het gunstigste geval zou ze uiterlijk om kwart voor negen in het museum kunnen zijn, zodat ze nog een kop koffie kon halen en doen alsof ze in iets verdiept zat, als haar chef klokslag 08.55 binnenkwam.

Ondergoed aan, jeans, sokken. Maria verplaatste haar spullen naar de aan de wand hangende handen- en haardroger, die naar behoefte naar boven en beneden kon worden geschoven. Ze duwde het lucht blazende apparaat naar de bovenste positie, zodat ze ondanks haar één meter zevenenzeventig rechtop onder de warme luchtstroom kon staan terwijl ze tegelijkertijd probeerde mascara aan te brengen. Een esthetisch riskante strategie. Ten slotte beoordeelde ze het totaalplaatje in de spiegel. Zoals te verwachten, leek haar haar op iets wat zich bij storm op zee had bevonden. Een grote bos golvende krullen.

Sinds ze een tiener was hadden mensen haar gezegd dat ze leek op ‘die donkerharige in *Thelma & Louise*’. Toen ze nog jonger was had ze er al gauw genoeg van om te worden vergeleken met de brunette uit de jaren tachtig met haar brede kaak, maar nu, nu ze zelf rond de dertig was, vond Maria het helemaal prima. Actrice

Geena Davis was een wat afwijkend type, waar de volwassen Maria zich goed mee kon identificeren.

Op haar laarzen en met haar jack half dichtgeknoopt rende Maria de trap af en greep haar fiets. Ze zette koers naar Trianglen, draaide rechtsaf en reed bijna recht in de armen van een motoragent, die met zijn motor de toegang tot de Blegdamsvej had afgesloten.

Een halve seconde lang ergerde ze zich, denkend dat ze vast een boete voor rijden zonder licht zou krijgen. Maar hij wuifde haar alleen maar weg.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

‘De straat is tot aan het Rijksziekenhuis afgesloten. U kunt hier niet langs. Als u op weg bent naar Nørrebro moet u langs Søerne.’

Hij wees in de richting van Lille Triangel en het centrum. Maria negeerde hem, ging op haar tenen staan en keek de Blegdamsvej in. Politieauto’s en bestelwagens stonden inderdaad als mobiele barrières dwars op de weg. Daarachter waren witte tenten opgezet, er stond een ambulance met open achterdeuren en ze zag verschillende mensen met een mondkapje op, handschoenen aan en in een blauwe overall achter de versperring heen en weer lopen. Een handjevol persfotografen stond met thermoskannen, telelenzen en kleine keukentrapjes in de aanslag.

Het leek op een scène uit een moorddelict.

Niet dat Maria daarin gespecialiseerd was. Of... ja dat was ze eigenlijk wel. In de eerste twee jaar en drie maanden dat ze bij het Politiemuseum in dienst was, had ze een groeiend aantal vragen van de media beantwoord. Haar chef was niet erg enthousiast over die ontwikkeling, maar een vriendin van Maria die journaliste was, had haar uitgelegd dat in ieder geval een deel van het mediacorps het kon waarderen dat ze een jonge, welbespraakte vrouw aan hun lijst van deskundige bronnen konden toevoegen. Er waren altijd te weinig vrouwen die zich net zo zelfverzekerd en openhartig als de mannelijke wetenschappers in de media durfden uit te laten.

‘Kan ik niet even door het Fælledpark fietsen? Ik moet over twee en een halve minuut bij Sankt Hans Torv zijn, weet u...’ probeerde Maria.

Ze liet haar West-Jutse toonval duidelijk naar voren komen. Statistisch gezien zou de stroblonde motoragent heel goed uit Jutland kunnen komen en zich laten charmeren.

‘Hallo, mevrouw. Hebt u niet gehoord wat ik heb gezegd?! Er ligt daar een dode man, oké? U moet omrijden,’ antwoordde hij koeltjes in het Kopenhaags.

Maria stak ontwapenend haar twee handen omhoog, mimeerde een sorry en draaide haar fiets om. Ze overwoog om haar mobiel-tje uit haar tas te pakken en de website van *Ekstra Bladet* op haar browser in te toetsen, terwijl ze energiek op haar pedalen stond en langs Søerne fietste tot ze rechtsaf de Tagensvej kon indraaien. Het boulevardblad moest weten wat er aan de Blegdamsvej was gebeurd.

Maar nu moest ze zich haasten. Het was bijna negen uur en ze had vandaag al tweemaal een aanvaring gehad. Als ze haar chef Bodil Toft goed kende, wachtte haar een derde uitbrander, wanneer ze op haar eerste werkdag van dit jaar niet op tijd zou komen.

Te laat zag ze het rode licht en de naar rechts afslaande auto, toen ze in een hoog tempo op de kruising van de Tagensvej met de Blegdamsvej aankwam.

3

Mikael Dirk trapte zo hard op de rem dat hij de gordel over zijn borst voelde straktrekken. Uit het niets was een vrouw op de fiets opgedoken die hem rechts inhaalde. ‘Verdomme,’ vloekte hij, terwijl hij het stuur stevig vastpakte. Hij had de vrouw over het hoofd gezien en dat was niets voor hem. Alleen omdat hij een glimp van haar rode krullen die achter haar aan golfd en had opgevangen, had hij kunnen voorkomen dat hij haar aanreed. ‘Een ongeval bij het afslaan naar rechts’ zou in het proces-verbaal hebben gestaan. Het zou haar schuld zijn geweest, maar wie had er ooit medelijden met de bestuurder van een auto gehad die een fietser omver had gereden?

Nu stond de vrouw aan de overkant van de weg achterom te kijken. Met gloeiende wangen, haar hoofd een beetje schuin en het haar naar één kant gegooid keek ze hem recht in zijn ogen. Niet uitdagend, maar verontschuldigend. Ze zag eruit als iemands reden om elke dag op te staan.

Nee, er was geen reden om tegen haar te schreeuwen. Hij was met zijn gedachten toch ook niet bij de moordende ochtendspits van Kopenhagen geweest.

De politiemelding van vanochtend was glashelder geweest: 'Mogelijke moord aan de Blegdamsvej 27. Dader voortvluchtig. Denk om jullie eigen veiligheid.'

Hij zuchtte. 2020 was verdomme amper begonnen en nu al een brute moord.

Hij had beroerd geslapen en was met een slecht humeur wakker geworden. Het beeld van een kleine, blonde jongen was in zijn dromen duidelijk verschenen, zijn geheugen vertroebeld door het gemis en een slecht geweten. Hij was eigenlijk van plan geweest om in bed te blijven, maar toen belde de chef Moordzaken en wanneer Carlsen je opriep, dan ging je. En dat was eigenlijk een goede deal, want ze hadden normaal gesproken geen vaste werktijden. Als je je zaken oploste en kwam als dat nodig was, kon je in feite komen en gaan zoals het je paste op de afdeling Zwarte criminaliteit.

Hij keek de vrouw na toen ze weer op de fiets stapte en in de richting van het Sankt Hans-plein wegreed. Een auto achter hem begon ongeduldig te toeteren. Geërgerd sloeg hij af naar de Blegdamsvej en keek naar het Rijksziekenhuis, dat links van de straat boven hem uittorende. Zijn gedachten dwaalden af naar precies deze datum, toen zes jaar geleden zijn zoon daarboven op de tweede verdieping ter wereld kwam. Het weer was ongeveer zoals vandaag geweest: koud, vochtig, grijs en triest. Het was een van zijn laatste echt gelukkige dagen geweest.

Karin had na de bevalling urenlang geslapen en hij had door de gangen gelopen met zijn pasgeboren zoon in zijn armen. Hector. Hij herinnerde zich dat het jongetje hem zonder met zijn ogen te knipperen had aangekeken, alsof de pasgeborene bevestigd wilde zien dat Mikael hier klaar voor was. Klaar voor het vaderschap.

Dat was zo, dacht hij. Hector was immers zijn kind! Hij was Hectors vader en Karins echtgenoot. Toen.

Er klonk een geroezemoes van stemmen toen Mikael de groep collega's en partners buiten voor het Rode Kruis-gebouw naderde. De meesten kende hij van gezicht, maar van slechts enkelen kon hij zich de namen herinneren. De belangrijkste. Hij had nooit tijd besteed aan het onthouden van namen en verjaardagen van mensen, of van hun burgerlijke staat. Dat speelde voor hem geen enkele rol.

In het midden van het gezelschap stond zijn nieuwe partner, Frederik Dahlin. Kort voor de jaarwisseling had Niels Carlsen Mikael voor een gesprek binnengeroepen, waarbij hij hem had meegedeeld dat hij in het nieuwe jaar Frederik als partner zou hebben, omdat ze 'zo verschillend en daarom een perfect koppel' waren. Wat dat nu ook betekende. Mikael kon het niet helpen, hij beschouwde het als kritiek.

Hij was blij geweest met zijn eerdere partner, een no-nonsense onderzoeker van de oude stempel die talloze chefs, economische bezuinigingen en slimme ideeën van het management over 'moderne onderzoeksmethodes' had overleefd. Maar toen overleed de vrouw van zijn partner, en tot Mikael's grote verbazing had hij een hoogstwaarschijnlijk slaapverwekkende positie geaccepteerd bij een politiekorps op het platteland om dichterbij zijn kleinkinderen te kunnen zijn.

Mikael nam zijn nieuwe partner in ogenschouw. Carlsen had gezegd dat de nieuwe medewerker beschikte over 'uitzonderlijke vaardigheden in onderzoek met ICT', daarmee implicerend dat Mikael die niet had. Mikael dacht daarna dat hij een bleke slungel met slechte adem, vettig haar en een vormeloos gamerlijf als partner zou krijgen. In plaats daarvan stond er een charmante man met dikke, donkerbruine krullen, glimlachende ogen en een rij parelwitte tanden voor zijn neus. Volgens de informatie op het intranet was Frederik drie jaar jonger dan Mikael, maar niet zo lang als hij. Gelukkig maar. Hopelijk was deze Frederik maar een eendagsvlieg, een papkind dat na een korte en gauw vergeten stop op de afdeling recherche snel verder de carrièreladder zou beklimmen. Hij zuchtte en deed drie grote stappen in de richting van

Frederik. ‘Hallo,’ zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. Frederik nam die aarzelend aan, terwijl hij zijn mobiele telefoon in de zak van zijn grote blauwe winterjas stak.

‘Kennen wij elkaar?’ vroeg hij.

Mikael trok zijn hand terug. Zo te zien was de man arrogant. Het enige wat er nog aan mankeerde was dat hij ook nutteloos bleek.

‘Nee, maar volgens de chef is dat wel de bedoeling. Zullen we maar?’ gromde Mikael, zijn blik richtend op het Rode Kruis-gebouw.

Mikael herinnerde zich dat de trapvormige aanbouw een paar jaar geleden werd gebouwd. Het zag eruit als een toeschouwers-tribune, bij nader inzien kon je ook wel begrijpen waarom er op ramen was bezuinigd. De ligging aan de vierbaans Blegdamsvej en het uitzicht op een troosteloze Netto-supermarkt was niets om over naar huis te schrijven.

Nu stond hij hier met een nieuwe partner en een moordzaak die duidelijk al de aandacht van de pers had getrokken. Aan beide kanten van de afgesloten Blegdamsvej stonden fotografen, journalisten en straalwagens, op de balkons aan de overkant hadden nieuwsgierige burgers zich verzameld met hun mobiele telefoons in de aanslag. Mikael meende het ploffende geluid van de NEWS-helikopter boven zich te horen en hij voelde een zekere irritatie opkomen. Niet dat hij bang was dat het publiek over zijn schouder meekeek. In Nørrebro en Nordvest, waar hij meer dan tien jaar als narcotica-agent had gewerkt, had hij ontelbare keren soortgelijke, zo niet moeilijkere situaties meegemaakt. In de bende-gerelateerde drugszaken gedroeg zowel de pers als de lokale bevolking zich uiterst agressief. Vaak hadden ze hem en zijn collega’s gehinderd bij het doen van hun werk. Hoe vaak had hij niet een hele familie in zijn nek gehad, die wilde weten wat er was gebeurd en waarom, en wanneer hun zoon zou worden vrijgelaten?

Nee, hij dacht aan Karin. Ze zou hem op de televisie of op persfoto’s kunnen herkennen, en hij wist dat ze het slecht zou opvatten dat hij hier nu juist vandaag rondliep. Alsof Hector niet bestond. Alsof het niet Hectors verjaardag was. Maar wat kon hij anders? Ze wilde immers niet dat hij zijn kind zag.

4

De witte tenten van de hulpdiensten leken als een vierkante duizendpoot tegen de aanbouw omhoog te kruipen en beschermden de vindplaats effectief tegen weer en wind. Mikael nam waar dat Frederik naast hem ging staan, samen keken ze naar de forensisch technici die in hun blauwe wegwerpoveralls doelgericht de tent in en uit liepen.

‘Joh, ik maakte maar een grapje. Natuurlijk weet ik wie je bent. Jij bent bij Moordzaken immers een legende.’ Frederik stak zijn hand uit. ‘Laten we het nog eens proberen. Frederik Dahlin. Je mag me gewoon Frederik noemen. Dahlin is gereserveerd voor de *bad guys*,’ zei hij met een glimlach op zijn gezicht.

Mikael drukte hem de hand zonder de glimlach te beantwoorden. Hij knikte naar de tent waar de dode man nog steeds lag. Of hing, zoals Carlsen vanmorgen zo cryptisch aan de telefoon had gezegd. Het zou niet lang meer duren voordat de forensisch patholoog naar de dode toe kon en dan zouden de technici samen met hem of haar de lijkschouwing kunnen doen.

‘Ik maak uit principe nooit grapjes op een plaats delict,’ antwoordde hij spits.

Niels Carlsen kwam hen tegemoet lopen. De chef Moordzaken was gemakkelijk te herkennen aan zijn kleurrijke bril, waar Mikael altijd commentaar op gaf als hij daar de kans toe kreeg. Met zijn onberispelijke pakken, zijn altijd goed zittende witte haar en goedverzorgde nagels leek de man op een accountant. En dus altijd met een veelkleurige bril op zijn neus, alsof hij een oudere dame was die probeerde de illusie van jeugdige frisheid vast te houden.

Jaren geleden had Carlsen op de afdeling Economische criminaliteit gewerkt en hij leek dat te missen. Zijn collega’s graptten achter zijn rug dat de doden hem misselijk maakten. Maar nu was hij chef Moordzaken, en daarom was hij als een van de eersten ter plaatse.

‘Goedemorgen, iedereen. Dirk, Dahlin – ik zie dat jullie elkaar hebben gevonden? Bereid je er maar op voor dat jullie elkaar de komende dagen en weken heel goed zullen leren kennen. We staan hier voor een enorme zaak. Zoals je ziet is er al veel belangstelling.’ Carlsen wees omhoog, waar de nieuwshelikopter als een helse kolibrie in de grijze lucht stilstond. ‘En dat zal wanneer onze man daarbinnen definitief is geïdentificeerd niet minder worden.’ Hij knikte in de richting van de witte tent en ging verder met zijn korte briefing over de zaak. ‘Een oudere vrouw die haar hond uitliet, heeft om 05.26 uur 1-1-2 gebeld. Ze vertelde dat haar hond haar om ongeveer kwart over vijf op de dode man had gewezen, maar omdat ze geen mobiele telefoon bij zich had, belde ze pas nadat ze weer thuis was. De dame belde overigens nadat ze de poten van de hond grondig had gewassen en afgedroogd,’ constateerde Carlsen droogjes.

Mikael wist wat dat betekende: er was een risico dat de melder belangrijke aanwijzingen had weggespoeld. Dat zou DNA van de dader kunnen zijn geweest, sporen in de vacht of andere zaken die de politie dichterbij een snelle oplossing zouden kunnen brengen.

Carlsen vervolgde: ‘De dame heeft ook uitgelegd dat het haar hond nog is gelukt om de plaats delict onder te schijten. Letterlijk. Hij heeft vlak onder de overledene een grote hoop neergelegd. Ik zeg het maar even, zodat jullie weten wie de dader van die misdaad is.’

Mikael moest glimlachen. Het was typisch iets voor Carlsen om een uitdrukking als ‘hoop’ te gebruiken. De nette man, altijd correct.

Frederik hield zich op de vlakte. Hij keek geconcentreerd naar Carlsen, die nu ter zake kwam.

‘Over de dode... Ja, het is waarschijnlijk de secretaris-generaal van het Rode Kruis, Georg Schmidt. Jullie hebben hem vast en zeker in de media gezien,’ zei Carlsen.

Ja, Mikael had hem in de media vaak gezien. Altijd in debat, betweterig en neerbuigend. Een irritant type, in eerste instantie. Maar om daarom nu te worden vermoord?

‘We hebben nog geen honderd procent zekerheid over zijn

identiteit, maar hij lijkt op hem en hij had zijn rijbewijs in zijn portemonnee, dus we kunnen er wel vanuit gaan, denk ik. Een ambulancearts heeft hem doodverklaard, en ik heb hier een kopie van het medisch dossier. Ik heb de dienstdoende forensisch patholoog van het Forensisch Instituut gebeld. Die zit hier immers vlakbij, dus hij of zij wilde pas komen als de forensische technici hebben gezegd dat we bij het lijk kunnen. We hebben de omgeving zeker gesteld; het lichaam hangt er nog steeds en niemand gaat naar binnen zonder toestemming van nfc,' zei Carlsen, verwijzend naar het Nationaal Forensisch Centrum van de Rijkspolitie.

Met twee klikken op het toetsenbord van zijn laptop opende hij een video op zijn scherm. Frederik, Mikael en de andere rechercheurs gingen om hem heen staan en keken zwijgend naar een twee minuten en tweeënveertig seconden durende video van de overledene vanuit verschillende hoeken. De film was van de eerste politiemensen ter plaatse, die hadden gedaan wat ze altijd moesten doen: zo weinig mogelijk aanraken, sporen veilig stellen, opnames maken van de overledene, en de plaats delict verlaten langs een andere weg dan de dader heeft genomen. Op deze manier kunnen de echte CSI's – de forensische technici – niet-verontreinigde en niet-verstoorde sporen verzamelen.

Zowel Frederik als Mikael gromde toen de videobeelden de dode lieten zien. Het lichaam hing aan de balustrade boven de hoofdingang van het Rode Kruis-gebouw met bungelend hoofd en de armen gespreid. Alsof Georg Schmidt klaarstond om over de Blegdamsvej en de huizendaken naar de hemel te vliegen. Nu zou hij nergens meer heen vliegen.

'We moeten vaststellen waarom hij dood moest... en waarom op deze manier. Als we dat weten, vinden we ook de dader,' zei Carlsen.

'Zijn alle noodzakelijke onderzoeksmaatregelen genomen?' De stem was van Frederik.

'We zijn in ieder geval begonnen met het legen van afvalbakken in de buurt. De metro is afgesloten zodat de omgeving verkend kan worden. De eerste ploeg agenten is al bezig met het maken van een 'plaats delict-logboek' over iedereen die vanochtend in

de buurt is geweest: de melder, de ambulancehulpverleners, de spoedarts enzovoort. Ze hebben ook de zoolafdrukken verzameld van mensen die op de plek zijn geweest en twee man zijn het gebied aan het uitkammen op zoek naar bewakingscamera's,' antwoordde Carlsen.

Videobewaking was in de jacht op daders langzamerhand een van de allerbeste wapens geworden. Mikael dacht aan de tijd vóór de bewakingscamera's op bijna elke straathoek, in elk bedrijf en in elke overheidsinstelling opdoken. Toen moest je je tevreden stellen met van huis tot huis gaan en met de mensen praten. Dat had ook iets, dat ouderwetse politiewerk. Aanbellen, het vertrouwen van mensen winnen. Tegenwoordig waren veel nieuwkomers in het vak te veel gericht op ICT-onderzoek en op elektronisch bewijsmateriaal. Mikael voelde zich vaak meer verwant met de oudere collega's op de afdeling, ook al was hij pas achtendertig. Frederik was vijfendertig had Mikael op het intranet gelezen en volgens Carlsen was hij een van hen: de jongeren die meer gefocust waren op de moderne opsporingsmethoden dan op het traditionele politiewerk. Mikael zuchtte even. Dit zou niet gemakkelijk worden.

Nu nam Frederik weer het woord. 'Hoe zit het met de telefoonbewegingen in de omgeving, is de zendmast gepeild? Wanneer is zijn creditcard voor het laatst gebruikt? Heeft iemand zijn computer, iPad enzovoort veilig gesteld, zodat we die kunnen onderzoeken?'

Carlsen keek Frederik aan. 'Het ontbreekt je niet aan vragen, hè? Dat zijn nu precies de dingen waarvan ik had bedacht dat jij die voor je rekening zou nemen, maar ik kan je zeggen dat we de zwarte Volvo V90 die voor het gebouw staat veilig hebben gesteld. Hij is van de secretaris-generaal.'

Mikael stampte even met zijn voeten op de grond. Hij had het koud, ook al droeg hij het voorgeschreven uniform met een donkerblauwe trui, wollen onderhemd en lange onderbroek. Het werk zou de kou verdrijven, wist hij. Als hij eerst maar eens aan de slag mocht, kon niets hem tegenhouden. Geen honger, dorst, vermoeidheid of kou. Maar hij haatte dit wachten.

'Ik heb vandaag een belangrijke vergadering bij PET,' zei Carlsen

terwijl hij Mikael aankeek. PET was de Nationale Veiligheidsdienst. 'Ik reken erop dat jij het vanaf nu verder regelt?' Hij overhandigde hem een handvol papieren met de voorlopige informatie over de zaak en vertrok toen zonder op antwoord te wachten. Mikael keek hem na en mimede een dankjewel naar zijn witharige chef die met grote passen de plaats delict verliet en behendig bukkend onder het rood-witte afzetlint door liep.

Mikael Dirk was zojuist als leider van het onderzoek aangesteld.

5

Forensisch patholoog prof. dr. Andreas Juul liep langs Carlsen, begroette hem en kroop met zijn tas onder het afzettingslint door. Hij liet zijn identiteitskaart zien aan een agent, maar bleef beleefd even wachten toen er een blaffende politiehond aankwam met zijn geleider, die een kort verslag aan Mikael uitbracht.

De hondengeleider was klaar met zijn 'zoek spoor'. Ze hadden gehoopt de vluchtroute van de dader te vinden, maar in de drukke wijk van Kopenhagen met het grootste voetbalstadion van het land en een metrostation op een steenworp afstand was dat een lastige, bijna onmogelijke klus geweest.

'Zo, wat heb je vandaag voor me?' De stem van de forensisch patholoog klonk donker en hees toen hij naast Mikael stond.

'Een man van middelbare leeftijd, vermoedelijk de secretaris-generaal van het Rode Kruis,' antwoordde Mikael.

Hij zag dat Frederik met gebogen nek zijn blik strak op zijn telefoon had gevestigd.

Wat kon er nu belangrijker zijn dan de forensisch patholoog die naar de plaats delict kwam? Mikael kuchte en Frederik stopte met een verontschuldigende blik zijn telefoon in zijn jaszak.

'Jullie zijn vandaag de gelukkigen, begrijp ik,' zei Juul droogjes. 'Zullen we maar?'

Frederik, Mikael en Andreas Juul zouden met zijn drieën het lijk onderzoeken en ze hulden zich zwijgend in de blauwe weg-

werpoveralls, mondkapjes, handschoenen, haarnetjes en schoenhoezen. Daarna liepen ze in ganzenpas over het pad van een meter breed, dat de forensische rechercheurs met papier hadden bedekt, de trap op naar het lijk. Eventuele sporen onder het papier waren al veilig gesteld en dus gaven de forensische technici nu anderen de ruimte.

De secretaris-generaal hing met zijn rug naar hen toe zodat ze zijn kalende achterhoofd konden zien. Hij leek iets kleiner dan de gemiddelde Deen. Misschien was hij daarom zo druk bezig geweest zichzelf intellectueel in discussies te bewijzen, dacht Mikael. Daarentegen was de dode stevig. Niet echt dik, maar met de buik en onderkin van een levensgenieter die van een goed glas rode wijn houdt. De dader moest sterk geweest zijn om deze... ja, hoe moest je het noemen... bijbelse terechtstelling in scène te zetten.

Forensisch patholoog Juul voelde met zijn gehandschoende handen aan het lijk en liep het papieren pad weer af tot onder het lichaam, waar de forensisch technicus zijn trap had neergezet. Hij klom op de trap en bekeek de overledene nauwkeurig voordat hij de temperatuur van het lichaam opnam en de verwondingen op de buik en in de nek inspecteerde. Mikael en Frederik lieten hem een paar minuten in alle rust werken.

‘Ja, rigor is ingetreden,’ constateerde Juul toen hij op een paar plaatsen in het lichaam had geknepen. Rigor mortis was een van de vele indicatoren die forensische wetenschappers gebruikten om vast te stellen wanneer een persoon is overleden. ‘De inkeeringen in de buikwand zijn ongeveer een halve centimeter diep. Ik schat dat hij ongeveer vijftig milliliter bloed heeft verloren, ook al lijkt het veel meer. Dit zijn vrij oppervlakkige wonden die niet tot in de buikholte zijn doorgedrongen. In dat geval zouden de darmen door de buikspieren, de opperhuid, het onderhuidse weefsel en het vetweefsel naar buiten zijn gekomen,’ verklaarde Juul, terwijl hij naar Schmidts bloederige buik wees.

‘Dus uit zijn buik hebben gehangen?’ Frederik kon zijn walging bij dat beeld met moeite verbergen.

‘Ja.’ Juul sprong met een voor een vijftiger bewonderenswaardige elegantie het trapje af.

‘Hoelang is hij al dood?’ vroeg Mikael.

‘Tja, wanneer is hij voor het laatst levend gezien?’

‘Als hij is wie we denken dat hij is, heeft zijn vrouw verteld dat zij hem gisteravond om 18.30 uur nog heeft gesproken. Maar misschien is hij ook daarna nog levend gezien. Dat moeten we nog nagaan,’ antwoordde Mikael nadat hij de papieren van Carlsen had geraadpleegd.

‘Dan is hij dus tussen 18.35 uur gisteravond en vijf uur vanochtend, toen hij werd gevonden, overleden,’ bromde Juul. ‘Laten we eens zien. Ik heb zijn temperatuur opgenomen, die was achttwintig graden. De luchttemperatuur was vannacht twee graden, dus een voorzichtige schatting is ergens tussen één uur gisteravond en kort voordat hij werd gevonden. Dat is bij koud weer moeilijk met zekerheid te zeggen. Meestal daalt de lichaamstemperatuur met één graad per uur, maar dat is maar een vuistregel. Hij kan ook voordat hij overleed al zijn afgekoeld, daarom kleeft er veel onzekerheid aan het tijdsinterval.’

Andreas Juul haalde zijn dictafoon tevoorschijn en begon toonloos in te spreken: ‘De overledene is met een nylon touw aan de balustrade vastgebonden en beide armen zijn met plastic tape vastgemaakt. Om zijn nek zit een stropdas, daar zijn duidelijke *livores* te zien. Sommige *livores* trekken in eerste instantie weg, andere lijken blijvend te zijn. We kunnen ervan uitgaan dat de vindplaats ook de plaats delict is, gezien het bloed dat onder de overledene is gevonden.’

Juul stopte. Mikael wist heel goed dat hij zijn mond moest houden tot de forensisch patholoog het allemaal op de dictafoon had opgenomen, zodat hij niets zou vergeten, maar hij kon zijn ongeduld niet langer bedwingen. Hij was bij genoeg lijkschouwingen geweest om te weten dat *livores* lijkvlekken zijn.

‘Wat is de doodsoorzaak?’ vroeg hij. ‘Hoe is hij vermoord?’

Nu zou de forensisch patholoog toch wel met iets komen, dat niet ook voor een eerstejaars politiestudent al duidelijk was.

Juul zette de dictafoon uit.

‘Daar wil ik nog niets over zeggen. Laat me hem meenemen voor autopsie en dan horen jullie van mij. Jij of je partner kan altijd langskomen,’ zei hij.

‘Is er hier in Østerbro gisteren iets bijzonders gebeurd?’ vroeg Frederik toen hij en Mikael weer aan de Blegdamsvej kou stonden te lijden.

‘Ik weet alleen dat er een concert in het oude voetbalstadion Parken was. Een of andere metalband. Misschien kunnen we nog een paar getuigen vinden. Als ik dat nu voor mijn rekening neem, pak jij dan de zaken op die Carlsen opnoemde? Zendmasten peilen. Creditcards. Het veilig stellen van Schmidts computer. De bewakingscamera’s hier in de buurt?’

Mikael vertrok zonder op antwoord te wachten. Het was belangrijk om al vanaf het begin duidelijk te maken wie van hen de onderzoeksleider was – partners of geen partners. Hij keek achterom naar zijn nieuwe collega en zag dat hij bezig was een bericht te sturen op zijn telefoon. Alweer.

Hij vroeg zich af of Frederik Dahlin, die voortdurend met zijn mobiele telefoon bezig was, de ernst van deze situatie wel inzag. Niet omdat het slachtoffer Georg Schmidt was, nee, hij bedoelde de ernst van moordzaken in het algemeen.

Sinds Mikael op de afdeling voor Zware criminaliteit was begonnen – ook wel afgekort tot ZC – had hij nauwelijks aandacht gehad voor andere zaken dan voor zijn werk. De verschillende eenheden van de afdeling hielden zich bezig met het ergste dat een mens een ander kan aandoen: geweld, verkrachting, brandstichting, diefstal, vrouwenhandel, kindermishandeling – en moord natuurlijk. Iemand van het leven beroven was en bleef de ultieme misdaad, en de veiligheid in Denemarken hing ervan af of mensen als Frederik en Mikael hun uiterste best deden. Zeker in de bepalende eerste etmalen. Hij vroeg zich of deze Dahlin, die wonderboy met zijn parallelwitte tanden, dat wel begrepen had.

Hij stapte naar twee doorgewinterde rechercheurs, die ieder met een bruine kartonnen beker met dampende koffie bij de commandowagen stonden. Een aspirant-agent kwam haastig op hem af met een verwachtingsvolle uitdrukking op zijn gezicht.

‘We gaan alle buurtbewoners ondervragen over de plaats delict hier. Iemand moet iets hebben gezien of gehoord. Wie rijden er hier ’s nachts rond? Taxichauffeurs, thuiszorgmedewerkers, krantenbezorgers?’

Mikael kreeg moeiteloos de volle aandacht van alle drie de collega's. 'Ondervragen' was politie-jargon voor het gebruik van de ouderwetse sleepmethode. Van deur tot deur gaan en aan iedereen in de buurt vragen wat ze in de omgeving van de plaats delict hebben gezien of gehoord. Eindelijk ging er iets gebeuren, de rechercheurs vonden dat ze al veel te lang hadden staan wachten tot de lijkschouwing was afgerond.

'Ik stel voor dat we ons opsplitsen zodat we zo veel mogelijk mensen kunnen benaderen, zo snel mogelijk,' ging Mikael verder en hij vroeg de twee rechercheurs om met de woningen aan Triangeln te beginnen, terwijl hij zelf met de aspirant naar de gebouwen recht tegenover de vindplaats ging.

Onder in het gebouw tegenover het Rode Kruis bevond zich een Netto-supermarkt, die normaal gesproken op dit moment vol klanten zou zijn. Nu was hij in verband met het onderzoek gesloten. Alleen de bewoners van de huizen vlak bij het Rode Kruisgebouw mochten door een smalle steeg langs de buitenmuur van en naar hun huis lopen.

Mikael leunde met zijn hoofd achterover en keek langs het ongewoon hoge bakstenen gebouw omhoog. Een, twee, drie... Hij telde de verdiepingen. Tweemaal voor de zekerheid. Het gebouw was acht verdiepingen hoog, met veel bewoners boven de supermarkt.

'Laten we met de bovenste beginnen,' zei hij tegen de aspirant, die zwijgend knikte. Voordat hij de straat overstak, keek Mikael weer omhoog. In het appartement helemaal rechts op de bovenste verdieping stond een roerloze gedaante hen aan te staren. Instinctief stak Mikael als groet zijn hand op en dat maakte dat de gedaante snel bij het raam weg trad en de jaloezieën naar beneden trok.

Hem – of haar – moesten ze hebben. Nu.